

- Advent: Krisztus eljövetele. Ez az ige hívőkhöz szól: olyanokhoz, akikhez már eljött Krisztus: személyesen találkoztak vele. Sok felszólítás és tiltás van benne. Aki nem ismeri Krisztust, megpróbálhatja „betartani” ezeket, nem fog sikerülni.
- Krisztus első eljövetelét várták. Isten egyre többet jelentett ki róla, a hívő (istenfélő) ember egyre inkább látta, hogy szabadításra van szükségük – teljes szabadításra, nemcsak a földi fogságokból és más bajokból. „Elközelített az Isten országa” (Keresztelő János).
- Mi is találkozhattunk Krisztussal, de mi is várakozásban élünk. „Az éjszaka elmúlt”: kijöttünk a bűnből, abból, hogy „reménység nélkül és Isten nélkül” éltünk; akár hittük, hogy van Isten, akár nem. Magunknak éltünk, a halál volt a „cél” számunkra – ha elméletben hittük is, hogy valami van utána, nem tudtunk mit kezdeni vele, ezért erre a világra rendezkedtünk be: „élj jól, amíg élhetsz”. – Ez elmúlt. „A nappal egészen közel van” – még nincs itt teljesen. Egyrészt a világ még nem látta meg Krisztust (még nem jött vissza, mint Király), másrészt még itt van bennünk a régi természet, a bűneink, a kísértések, önmagunk szeretete.
- Ezért van szükségünk a figyelmeztetésre: tegyük le a sötétség cselekedeteit. Azokat is, amik még „ismerősek”, amikben gyakorlatom van – megszoktam, hogy ezt és ezt a problémát így kell „megoldani”: esetleg hazugsággal, másokon átgázolva. „Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem dolgozzék...” Azokat is, amiket titokban szoktam tenni, és mások nem tudnak róla, és azt gondoltam, hogy akkor nem is ártanak másoknak. De Isten látja, bűnnek ítéli, és Krisztus azért a bűnért is meghalt.
- Fel kell vennünk a világosság fegyvereit. Ami bűn, azt bűnnek kell tudnom nevezni, és el kell hagynom. Fel kell ismernem, ha valamiben, amit tenni akarok, nem az Isten és az emberek iránti szeretet vezetne; ha magamnak akarnék igazságot szolgáltatni (Dávid és Nábál) – és ne tegyem. Nem vagyok egyedül. A Szentlélek szól, ha rosszra készülök – de ha sorozatosan nem hallgatok rá, akkor elhallgat.
- A nappal még nincs itt teljesen, de „közel van”, és nekünk erre kell készülnünk. Jézus Krisztussal találkoztunk, és Ő megadta ehhez a világosságot: mit kell letennünk és mit kell felvennünk. Le kell tennünk önmagunk „szeretetét” (kényeztetését), és fel kell vennünk a felebarátunk iránti szeretetet. „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot” – gondolatban sem. Képes azt adni a másiknak, amire valóban szüksége van. Akkor is, ha „nem vagyok köteles” (törvénytudó, „ki az én felebarátom”), ha „fontosabb dolgom van” (pap és lévita), vagy ha „nem bírom” az illetőt (samaritánus). – De nem alkalmazkodik a másikhoz mindenben: nem megy el vele rossz utakra. Az a szeretet, amit tovább kell adnom neki, Isten Fiától van, és neki ezzel (és Ővele) kell szembesülnie.
- „Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust.” Mélyüljön a kapcsolatom vele. Hogyan? Úgy, hogy beszélek vele, hallgatok rá, engedelmeskedem neki. Tanulom Őt (Ef 4,20): azt, hogy Ő milyen, és ezt gyakorolom is. Ő lesz a „világosság fegyvere”, Ő erősít meg, hogy nemet tudjak mondani a sötétség cselekedeteire. Hogy ne dédelgessem a testet (az őembert).
- „Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust” – Őt kell látniuk azoknak, akik még nem találkoztak vele. Még sokat látnak belőlem (az énemből) – tanulnom kell Őt, és bíznom benne, hogy Ő mégis meg tudja mutatni magát rajtam.